

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobkyně: **R. D.**
zastoupená advokátem JUDr. Janem Streličkou
sídlem Veselá 163/12, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2020, č. j. 37451/20/5000-10610-711844,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2020, č. j. 37451/20/5000-10610-711844, **se ruší** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 24 570 Kč, a to k rukám jejího advokáta, JUDr. Jana Streličky, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci jde o posouzení otázky porušení rozpočtové kázně, kterého se dle žalovaného měla dopustit žalobkyně, a s tím souvisejícího odvodu za toto porušení.

2. Na základě provedené daňové kontroly Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále „*správce daně*“) uzavřel, že žalobkyně porušila rozpočtovou kázeň tím, že nenaplnila účel projektu „CZ.1.02/6.4.00/10.06851 Tulešice – Revitalizační opatření v nivě řeky Rokytné“ (dále jen „*Revitalizační opatření*“), na který obdržela dotaci. Platebním výměrem z 22. 9. 2015, č. j. 3555536/15/3000-31473-707719, proto vyměřil žalobkyni odvod do Státního fondu životního prostředí ve výši 261 731 Kč, a platebním výměrem z téhož dne č. j. 3555556/15/3000-31473-707719 odvod do Národního fondu II ve výši 1 483 140 Kč podle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů.
3. Odvolání žalobkyně proti oběma platebním výměrům žalovaný zamítl a platební výměry potvrdil. Konkrétně rozhodnutím z 22. 8. 2016, č. j. 37046/16/5000-10470-711844, žalovaný potvrdil platební výměr č. j. 3555536/15/3000-31473-707719, týkající se odvodu do Státního fondu životního prostředí, a rozhodnutím z 22. 8. 2016, č. j. 37048/16/5000-10470-711844, žalovaný potvrdil platební výměr č. j. 3555556/15/3000-31473-707719, týkající se odvodu do Národního fondu II.
4. *Proti rozhodnutím žalovaného z 22. 8. 2016 zmíněným v předchozím odstavci podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Krajský soud následně rozhodl rozsudkem z 26. 3. 2019, č. j. 29 Af 93/2016-287 (dále „zrušující rozsudek“; všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), tak, že uvedená rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud totiž dospěl k závěru, že vyměření odvodu ve výši 100 % poskytnuté dotace bylo neproporcionální. Dle krajského soudu sice nebyl splněn dominantní cíl projektu, nicméně účel projektu mohl být alespoň z části naplněn. Za tím účelem žalovaného (resp. správce daně) zavázal, aby v dalším řízení doplnil dokazování a vyhodnotil, zda způsob realizace projektu alespoň částečně přispěl k naplnění vytčených cílů, případně v jaké míře; tomu by také měla odpovídat výše vyměřeného odvodu.*
5. Po dalším řízení vydal žalovaný rozhodnutí uvedené v záhlaví tohoto rozsudku, které je nyní napadeno žalobou. Jím změnil platební výměry specifikované v bodě 2 tohoto rozsudku tak, že po zaokrouhlení vyměřil odvod do Národního fondu II za porušení rozpočtové kázně ve výši 1 112 354 Kč a odvod do Státního fondu životního prostředí za porušení rozpočtové kázně vyměřil ve výši 196 298 Kč. Podle žalovaného je zjištěnému pochybení přiměřený odvod ve výši 75 % poskytnuté (vyplacené) dotace (tj. 1 308 652,18 Kč jakožto 75 % z částky 1 744 869,58 Kč).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

6. V žalobě žalobkyně navrhl, aby soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak platební výměry správce daně, a aby soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
7. Žalobkyně v úvodu vymezila, že je příjemkyní dotací poskytnutých Českou republikou – Ministerstvem životního prostředí (dále jen „*MŽP*“) na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace ze 14. 4. 2011, č. j. 115D122001321/2 (dále jen „*Rozhodnutí o poskytnutí dotace*“), a Státním fondem životního prostředí ČR na základě smlouvy č. 10057926 o poskytnutí podpory na Revitalizační opatření.
8. Žalobkyně v první řadě namítá, že účelu poskytnuté dotace bylo dosaženo na 100 % a úvahy daňových orgánů jsou v tomto smyslu nesprávné, v rozporu s realitou a se skutkovým stavem vyplývajícím ze správního spisu. Žalobkyně totiž, v souladu se všemi relevantními dokumenty vázícími se k poskytnuté dotaci, prokazatelně vybudovala vodní nádrž a dvě

přilehlé vodní tůň v souladu s podmínkami Rozhodnutí o poskytnutí dotace i Smlouvy. Zároveň vysázela doprovodnou zeleň ve stanoveném rozsahu, přičemž revitalizační opatření má prokazatelně pozitivní vliv na rozšíření druhové biodiverzity v okolní krajině a zlepšilo retenční schopnosti krajiny a zajišťuje ochranu lokality v případě povodní.

9. Žalovaný navíc vykládá podmínky Rozhodnutí o poskytnutí dotace i Smlouvy excesivně. V daném směru žalobkyně odkazuje především na sdělení MŽP z 11. 11. 2015, č. j. 4669/330/15,76690/ENV/15, dle kterého „[ú]čelem projektu bylo vybudování vodní nádrže, vybudování vodní tůně a výsadba doprovodné zeleně.“ Tomuto sdělení žalovaný dle žalobkyně nepřiznal žádnou váhu a nadto ho v napadeném rozhodnutí nesprávně označil jako sdělení Ministerstva zemědělství. Žalobkyně je toho názoru, že požadavek na konstantní sycení revitalizačního opatření vodou, tedy zajištění stálé přítomnosti vysoké hladiny vody, není hlavním cílem ani účelem projektu a nevyplývá z žádného z dokumentů založených ve správním spise.
10. Navíc žalobkyně splnila své povinnosti a právně zajistila, aby Revitalizační opatření mohlo být syceno vodou z Dolnodubňanského potoka. Je to totiž právě žalobkyně, kdo má povolení nakládat s vodami, zejména k jejich odběru z Dolnodubňanského potoka za účelem napouštění vodní nádrže vodou, a to pravomocným rozhodnutím Městského úřadu Moravský Krumlov, odbor životního prostředí, z 29. 5. 2009, č. j. MUMK 12069/2009. V situaci, kdy nedochází k neoprávněnému odběru vody z Dolnodubňanského potoka, a tento teče ve svém přirozeném toku, je Revitalizační opatření vodou syceno. Žalobkyně není odpovědná za to, že třetí osoba protiprávně a bez příslušných oprávnění odebírá vodu z Dolnodubňanského potoka a likviduje jeho přirozený tok, čímž fakticky brání stálému přítoku vody z Dolnodubňanského potoka do Revitalizačního opatření. Dále platí, že v případě, kdy nedochází k neoprávněnému odběru vody z Dolnodubňanského potoka, voda do Revitalizačního opatření přitéká a toto je prokazatelně schopno pojmout stanovené množství vody a s tímto hospodařit. Revitalizační opatření je tak plně funkční a nadto v době výrazných přívalových dešťů funguje jako protipovodňové opatření.
11. Dále se žalobkyně vyjadřuje k otázce zajištění výsadby doprovodné zeleně. Tu žalobkyně uskutečnila. Zároveň však žalovaný ignoroval příslušné důkazní návrhy, zejména důkazní návrh svědeckou výpovědí jednatele společnosti NATRIX VZ, s.r.o. (dále jen „NATRIX“), která pro žalobkyni prováděla stavbu Revitalizačního opatření. K tomu přistupuje, že pěstební péče měla být zajištěna na dobu pěti let. Pokud tedy žalovaný vycházel ze stavu v roce 2019, resp. ze stavu v době místního šetření ze dne 19. 12. 2019, pak je takový postup nezákonný. Žalovaný se také nevypořádal s námitkou, že původně vysázené dřeviny byly v průběhu času od výstavby Revitalizačního opatření odcizeny nebo zlikvidovány neznámou třetí osobou a žalobkyně na vlastní náklady výsadbu doprovodné zeleně v minulosti opakovaně obnovovala.
12. Podle žalobkyně bylo retenční schopnosti Revitalizačního opatření dosaženo, přičemž jeho funkčnost v tomto směru byla prokázána. Naplněním tůní spodní vodou, jakož i vybudováním nádrže, jsou dány podmínky pro rozvoj druhové biodiverzity v rámci revitalizačního opatření. O tom svědčí předložené důkazy. Žalovaný pochybil, neboť v řízení nijak nezkoumal ani neprokazoval to, v jakém rozsahu přispělo Revitalizační opatření ke zlepšení a rozšíření druhové biodiverzity flory i fauny. K tomu neprovedl ani žalobkyní navrhaný znalecký posudek. Přitom z předložených důkazů je zjevné, že Revitalizační opatření má pozitivní vliv na rozšíření druhové biodiverzity živočišných a rostlinných společenstev, zejména mokřadního typu. I přesto žalovaný své rozhodnutí založil na tom,

že dle jeho názoru nebyl tento cíl projektu naplněn. Proto je rozhodnutí žalovaného vadné a nemůže obstát.

13. Žalobkyně tvrdí, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný stále nemá jasno v tom, co vlastně mělo být účelem daného projektu, což následně vylučuje, aby mohl rozhodnout o tom, zda a případně v jaké míře se žalobkyně dopustila porušení rozpočtové kázně. Z dokumentace vážící se k dotaci jednoznačně vyplývá, že účelem a cílem projektu, na který byla dotace poskytnuta, bylo vybudování vodní nádrže, vybudování dvou vodních tůní a výsadba doprovodné zeleně s tím, že tímto mělo dojít i k rozšíření druhové biodiverzity, zlepšení retenčních vlastností krajiny a zajištění určité míry ochrany lokality v případě povodní. Ty bylo na 100 % splněno, přesto však žalovaný žalobkyni sankcionoval, a to s enormní tvrdostí.
14. Žalobkyně dále namítá, že výše stanoveného odvodu za porušení rozpočtové kázně je ze strany žalovaného nedostatečně odůvodněna, neboť v napadeném rozhodnutí není nastíněn žádný exaktní postup či výpočet, kterým žalovaný k dané konkrétní výši dospěl. Závěry žalovaného o míře naplnění nádrže v průběhu roku nejsou podloženy. Žalovaný stav věci pouze odhaduje na základě nepodložených domněnek. Žalobkyně nadto považuje uložený odvod za excesivní a nepřiměřeně tvrdý, neboť tento má vůči žalobkyni likvidační povahu a jde tak o trest.
15. Za zásadně vadné považuje žalobkyně provedené dokazování. To bylo nedostatečné, neboť nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Daňové orgány zcela rezignovaly na naplnění zásady materiální pravdy. Žalovaný bez relevantního odůvodnění odmítl provést důkazy navrhované žalobkyní. Mimoto bylo místní šetření dne 19. 12. 2019, uskutečněno v nevhodném období roku (i z hlediska srážek či údržby Revitalizačního opatření) a provedeno bez její přítomnosti, což představuje zkrácení jejích práv.
16. V závěru žaloby žalobkyně opakuje, že Revitalizační opatření není trvale syceno vodou z důvodu neoprávněného odběru vody třetími osobami. Orgány veřejné moci pak nebyly od roku 2012 schopny tento protiprávní stav napravit a žalobkyně tak za tento nemůže být sankcionována, a to také s ohledem na to, že tento stav byl veřejnou mocí také způsoben (a je jí udržován), neboť příslušná stavba trubního propojení, kterým je voda neoprávněně odváděna (a nedochází tak k sycení Revitalizačního opatření), byla vybudována městysem Vémyslice. Žalobkyni nelze přičítat k tíži protiprávní jednání či nečinnost jiných osob, nadto ještě orgánů veřejné moci, a to v situaci, kdy se žalobkyně prokazatelně od samého počátku snaží situaci vyřešit, ať již např. předem domluvou s městysem Vémyslice, či později iniciací a účastí v řízeních o odstranění nepovolené stavby trubního propojení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobkyně

17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl, neboť není důvodná. Přitom předně namítl, že žalobkyně nebere v potaz závěry zrušujícího rozsudku. Jím byl žalovaný zavázán toliko k doplnění dokazování ohledně míry naplnění účelu projektu a pouze v tomto rozsahu nyní může být spor veden. Jde tedy jen o to, zda žalovaný dostal principu proporcionality při stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně, nikoli o to, zda vůbec byla rozpočtová kázeň porušena.
18. Z hlediska věci samé žalovaný poukázal na to, že je zcela zřejmé, co bylo účelem Revitalizačního opatření. K tomu neoddelitelně patří právě sycení nádrže vodou a udržování trvalé hladiny.

19. Pokud jde o výsadbu doprovodné zeleně, nevycházel žalovaný jen z místního šetření z 19. 12. 2019, ale také z předchozího místního šetření z 9. 9. 2014. Ze zjištění správce daně plyne, že není dána existence doprovodné zeleně. K tomu správce daně ani nepotřeboval zvláštní odborné znalosti, jak žalobkyně namítala. Pakliže žalobkyně v této souvislosti upozorňuje na údajně opomenuté důkazy, pak žalovaný uvádí, že důkaz výsledkem jednatele společnosti Natrix žalobkyně relevantně neuplatnila. Navíc není zřejmé, co tím chtěla žalobkyně prokázat a daná svědecká výpověď by také byla nadbytečná.
20. K problematice proporcionality odvodu se žalovaný dle svého názoru dostatečně vyjádřil již v rámci napadeného rozhodnutí. Žalovaný měl jasno, co bylo hlavním účelem projektu, a co byly dílčí cíle. To ostatně vyplývá již přímo ze zrušujícího rozsudku. Určení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně vychází zejména z toho, že ve věci jednoznačně převládá míra nesplnění účelu projektu. Provedení tak exaktního výpočtu, jaký požaduje žalobkyně, tedy nebylo nutné a v některých případech by to ani nebylo možné. Skutečnost, že dílčí cíle projektu byly naplněny, žalovaný adekvátně zhodnotil, vybudovaným tůním dokonce přisoudil větší váhu, než odpovídá jejich ploše oproti ploše samotné nádrže. V případě námítky likvidační výše stanoveného odvodu uvádí žalovaný, že takovou skutečnost není možné v současné situaci zohledňovat, je to však možné v rámci dodatečných řízení o posečkováni nebo prominutí odvodu.
21. Konečně se žalovaný domnívá, že dokazování prováděl řádně. Do značné míry o tom svědčí již závěry zrušujícího rozsudku. Místní šetření dne 19. 12. 2019 pouze potvrdilo nespornou skutečnost, že nádrž není řádně sycena vodou z Dolnodubňanského potoka, jak tomu mělo správně být. O existenci potrubí, které vodu z potoka odvádí, věděla žalobkyně již před zahájením realizace projektu, proto nyní nemůže namítat, že za vzniklou situaci nenese odpovědnost, resp. že za ni nese odpovědnost někdo jiný či veřejná moc (to konstatoval i krajský soud ve zrušujícím rozsudku). Smluvně si nedostatečně zajistila zásobování vodou z potoka. V případě místního šetření pak nebyla osobní účast žalobkyně nutná a správce daně postupoval tak, aby žalobkyni nevznikaly zbytečné náklady. Navíc byla žalobkyně s výsledky místního šetření seznámena a mohla se k němu vyjádřit.
22. Žalobkyně podala k vyjádření žalovaného repliku. V ní poukazuje na to, že žalovaný věc překrucuje, vytrhává jednotlivé skutečnosti z kontextu a některá fakta zamlčuje. Například místní šetření z 19. 12. 2019 bylo provedeno neodborně a nezákonně. Kupříkladu nevedlo k odbornému zkoumání a popisu stavu dřevin a keřů v okolí Revitalizačního opatření, a to ani v roce 2014, kdy proběhlo první místní šetření. Samo o sobě pak nepředstavovalo dostatečné doplnění dokazování. V této souvislosti bylo i správní uvážení žalovaného excesivní. Žalobkyně důkazy k prokázání výsadby dřevin ve správním řízení zcela jasně označila. Je pouhou fabulací žalovaného, že krajský soud ve zrušujícím rozsudku konstatoval, že žalobkyně porušila rozpočtovou kázeň. Závěry zrušujícího rozsudku žalovaný dezinterpretuje. Je s ohledem na okolnosti věci také absurdní závěr, že se nepřizváním k místnímu šetření dne 19. 12. 2019 měly šetřit žalobkyniny prostředky. Žalobkyně také trvá na tom, že účelu Revitalizačního opatření bylo dosaženo, a proto je stanovený odvod nezákonný a neproporcionální. Žalovaný také nemístně bagatelizuje skutečnost, že domnělé porušení rozpočtové kázně má původ v nepovolené černé stavbě (trubní propojení, které odvádí vodu z potoka a brání tak sycení nádrže) realizované a využívané veřejnou mocí a zneužívané třetími osobami.

IV. Ústní jednání

23. Při ústním jednání dne 30. 5. 2023 obě strany setrvaly na svých dosavadních stanoviscích.
24. Žalobkyně prostřednictvím svého zástupce odkázala na žalobu a její doplnění. Domnívá se, že je oprávněným příjemcem dotace, vše řádně doložila, a to včetně vynaložení vlastních prostředků, přičemž vybudovala provozuschopné Revitalizační opatření. Pro tento účel získala všechna potřebná povolení, mezi což spadá i povolení k nakládání s povrchovými vodami. Je dán prokazatelný pozitivní vliv na okolí Revitalizačního opatření a biodiverzitu v místě. Dochází k zadržování vod, a to se týká i protipovodňových efektů. Nádrž se opakovaně plnila vodou. K tomu dochází při zvýšeném toku Dolnodubňanského potoka. Toto sycení nádrže žalobkyně vícekrát prokazovala, ale správce daně to ignoroval. Revitalizační opatření plně funguje, i když je tu protiprávní stav způsobený veřejnou mocí a trvající již od 70. let 20. století. Dochází totiž k odběru vody z Dolnodubňanského potoka trubicí, která je nelegální stavbou; to potvrzuje kromě jiného i správce toku, Povodí Moravy, s. p. Státní moc však není po mnoho let schopna tento protiprávní stav odstranit. Ve svém celku se pak napadené rozhodnutí jeví jako příliš tvrdé jak vůči žalobkyni, tak ve svém důsledku i vůči její rodině. Odvod je stále stanoven v extrémní výši. Žalovaný postupoval mechanicky a formalisticky, nezabýval se předloženými důkazy, a pokud se jimi zabýval, tak je dezinterpretoval. Závěry žalovaného jsou v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu. Ve svém důsledku vedou k reálné finanční likvidaci slušných a pracujících lidí. Dotčené pozemky totiž mj. nelze prodat ani za cenu, která odpovídá výši odvodu; k takovému jejich zhodnocení vybudováním Revitalizačního opatření nedošlo.
25. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, neboť žalovaný rozhodl zcela v souladu se závazným právním názorem krajského soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku, a to poté, co na základě závěrů krajského soudu patřičně doplnil dokazování.
26. Soud v rámci dokazování přistoupil k výsledku svědků, které žalobkyně navrhla již ve správním řízení (a v žalobě tento návrh zopakovala), a jejichž výsledek žalovaný neprovedl.
27. Svědek Ing. A. Ž. vypověděl, že v době vybudování Revitalizačního opatření byl jednatelem společnosti NATRIX (je jím dosud), která danou stavbu uskutečnila. Uvedl, že k žalobkyni má přátelský vztah odvíjející se od realizace Revitalizačního opatření, přičemž jeho manželka chodila s žalobkyní do školy. Nejedná se však o nějak blízký vztah, již roky se neviděli, kromě náhodných setkání nejsou v kontaktu. Asi ze dvou třetin byl u prací na Revitalizačním opatření přítomen. Na stavbě byl i stavbyvedoucí, ale sám svědek se na místě vyskytoval často. Na práce si vzpomíná – na místě, kde byla louka, se vybudovala vodní plocha, resp. prohloubení, přírodní kanál, zpevnění břehu, výpustné zařízení k odvodu vody zpět do řeky Rokytné; voda by tak měla natéct do mokřadu a na druhé straně zase vytéct ven. Vodní plocha byla cca 30 × 100 m, hloubka asi jeden metr, cena do 2 milionů korun. Součástí byla i drobná výsadba; asi 50 kusů, keře a stromy, přesně dle projektu. Výsadba se dala poznat – u stromů zřejmě byly nějaké kůly, ale to plynulo z projektu. Později v místě jednou byl – asi do dvou let po realizaci – při nějakém jednání s úřadem, které se zřejmě týkalo vzdouvacího objektu. Má dojem, že některý soused si stěžoval, že stavba není na správném pozemku, ale blíže si již nevzpomíná. Nyní tam ale určitě sedm let nebyl. Ze své návštěvy místa si však vzpomíná na údržbu, na sečení. Svědek potvrdil obsah zápisu o převzetí Revitalizačního opatření, který pořídil, a který soudu předložila žalobkyně. Stejně tak si vzpomněl na fotografie, které měl pořídít, je na nich zachycena výsadba. K dotazu žalobkynina zástupce si svědek vzpomněl, že se měly v místě nějaké stromky ztratit, a že nějaké znovu kupoval a dosazoval. Výsadba představovala ale malý

podíl na stavbě. Revitalizační opatření bylo řádně zkolaudováno a je provozuschopné. Projekt měl vliv na rozmanitější krajinu. Monotónní louka byla nahrazena opatřením. Neví však, jak vše funguje nyní. Jinak stromy se uchycují ke kůlům, a to kvůli jejich opoře i údržbě. Kůl po nějaké době uhynie a odpadne. O obsahu výpovědi s nikým nejednal.

28. Dále ve věci vypovídal svědek J. R. Ten uvedl, že žalobkyni osobně příliš nezná, manžela žalobkyně zná proto, že pan D. prodává v kovomatu, kam svědek chodí nakupovat. Nejde však o přátelský vztah. O Revitalizačním opatření nic moc neví, pouze se bavil o tom, že v místě něco vzniká. V době realizace a dokončení Revitalizačního opatření chodil na dané místo na ryby, nyní tam však ze zdravotních důvodů už tak rok nebyl. Kolem roku 2012 chodíval na dané místo na ryby často, zhruba každé dva týdny. K dotazu soudu se vyjádřil ke svému čestnému prohlášení ze 4. 5. 2020, které vykazuje formální i obsahovou podobnost s obdobnými čestnými prohlášeními jiných osob. Svědek uvedl, že pan D. se jej zeptal, zda by mu „podepsal“, jak to v místě vypadá, na obsah prohlášení si již nevzpomíná; pouze obecně si vzpomněl, že v čestném prohlášení bylo popsáno, jak lokalita vypadá, že jsou tam různé živočichové, že došlo k výsadbě stromů. V místě si povšiml výsadby stromků a sečení trávy. U sazenic byly kůly, tak se dala výsadba poznat. V lokalitě býval během jeho pobytu pohyb, sekala se tam tráva. Kolem výsadby si ničeho nestandardního nevšiml. K dotazům žalobkynina advokáta svědek uvedl, že Revitalizační opatření mělo pozitivní vliv, oblast vypadá lépe, je udržovaná, jsou tu noví živočichové, zpěv ptáků apod. Nádrž viděl jednou plně napuštěnou, když více přšelo. Stálý přítok vody do nádrže není kvůli betonovému přehrazení na potoku.
29. Svědek Ing. K. R. uvedl, že žalobkyni zná ze zaměstnání, kde je jejím nadřízeným (je vedoucím odboru životního prostředí Městského úřadu Moravský Krumlov), pracují ve stejné kanceláři. Z toho důvodu je jeho vztah k žalobkyni přátelský. O obsahu výpovědi s ním nikdo nejednal. O Revitalizačním opatření ví také z toho důvodu, že jako speciální stavební a vodoprávní úřad Městský úřad Moravský Krumlov dané opatření povoloval. Věc dělala kolegyně, ale on se věci také účastnil. Žádost byla podána v roce 2008 a v roce 2012 byla stavba kolaudována. Se záležitostí se před výsledkem opětovně seznámil nahlédnutím do spisu. V místě se kromě profesních důvodů nevyskytuje, nicméně v blízkosti se řeší další případ, který se táhne také již od roku 2012, proto místo navštěvuje. U nádrže však naposledy byl tak před třemi až čtyřmi roky. Úřad v místě nařizoval odstranění trubního propojení z Dolnodubňanského potoka. Proto až do let 2018 či 2019 se záležitosti věnoval, až ta nakonec skončila u Krajského soudu v Brně. V oblasti se vyskytoval nejméně dvakrát do roka. Čestné prohlášení ze 4. 5. 2020 se týkalo zátopy, tůní apod., a čestné prohlášení sepsal, neboť se s kolegyní D. bavil již od roku 2019, že v záležitosti dochází k nyní řešeným „tahanicím“ kolem odvodu. On se ale domnívá, že Revitalizační opatření přinejmenším z důvodu vysoké hladiny spodní vody funguje. Jde o zaplavovaný sezónní mokřad. Ví o tom, že v místě byly náletové dřeviny, ale při kolaudaci tam byla výsadba zeleně. Žalobkyně také řešila vysekávání trávy, a proto jí také pomáhal sehnat osoby, které by byly ochotné na tom pracovat. Výsadbu D. několikrát obnovovali a udržovali; zmiňovala se mu o tom žalobkyně, sám se ale na této věci nepodílel. Ke svému čestnému prohlášení svědek nic dalšího nechtěl dodat. K dotazům žalobkynina advokáta svědek uvedl, že je lesní inženýr. Z toho pohledu mělo Revitalizačního opatření pozitivní vliv – dříve v místě byla zemědělská krajina, nyní se tam vytvořila soustava tůní, původní účel se sice nenaplnil, ale i sezónní mokřad je lepším biotopem než dřívější stav. Žalobkyně se mu zmiňovala o údržbě výsadby a sečení. Byl svědkem naplnění nádrže při silnějších deštích; při malém průtoku potoka voda do nádrže nedoteče, jinak ale k dotékání dochází. Voda z potoka je odváděna do mlýnského náhonu

trubním propojením. Žalobkyně se mu zmiňovala, že pokud bude muset dotaci vracet, neví, jak to bude dělat. K dotazu na dohodu žalobkyně s bývalým starostou Vémyslic o trubním propojení svědek uvedl, že ví o různých prohlášeních, která se věci týkala, např. prohlášení Vémyslic o tom, že trubní propojení sloužilo k nadlepšení průtoku mlýnského náhonu, který pak vede do koupaliště, kde je jinak nedostatek vody.

30. Další nevřazené důkazy soud neprovedl. V rámci důkazů předložených při jednání šlo jednak o fotografie zachycující aktuální stav Revitalizačního opatření, jednak o dokumenty týkající se řízení o odstranění trubního propojení mezi Dolnodubňanským potokem a mlýnským náhonem. V případě zmíněných fotografií se jednalo o nerelevantní důkazy, neboť soud věc posuzuje z pohledu skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), nikoli z hlediska později nastalého stavu. Některé další v žalobě navržené důkazy jsou však již součástí správního spisu, přičemž ve správním soudnictví se obsahem správního spisu zpravidla nedokazuje – pro odlišný postup neshledal soud žádný zvláštní důvod. Některé další důkazy považoval soud za nadbytečné s ohledem na zrušující rozsudek, v němž se soud vyslovil např. k otázce významu údajně nelegální stavby trubního propojení mezi Dolnodubňanským potokem a mlýnským náhonem. Z vlastní činnosti je soudu nadto známo, že v této záležitosti rozhodl rozsudkem z 30. 9. 2020, č. j. 30 A 185/2018-106, jímž příslušné rozhodnutí o odstranění dané stavby (trubního propojení) Krajského úřadu Jihomoravského kraje zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Výsledky dalších svědků a jejich čestná prohlášení žalobkyně nenavrhla již ve správním řízení, přičemž pokud je navrhuje nyní, považuje je soud, s ohledem na to, že jde o daňové řízení dle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (viz bod 19 rozsudku NSS z 24. 9. 2020, č. j. 7 Afs 63/2019-31), za opožděné (srov. přiměřeně rozsudek NSS z 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009-232, dle jehož bodu 44 správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu daňového subjektu, který nebyl v řízení před správcem daně a v řízení odvolacím co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy).
31. V rámci konečných návrhů pak žalobkyně navázala na svá dosavadní tvrzení. Napadené rozhodnutí má za nezákonné, excesivní a formalistické. Je nepřiměřeně tvrdé. Účel dotace by naplněn na 100 %. Úvaha žalovaného je nepodložená a nepřezkoumatelná, není jasné, jak k výši odvodu došel. Žalobkyně nemůže být ve své podstatě trestána za to, že státní moc není schopna pod 11 let vymoci po třetím subjektu nápravu závadného stavu tak, aby voda mohla do nádrže v rámci Revitalizačního opatření nerušeně přitékat.
32. Žalovaný naopak trval na tom, že jeho rozhodnutí je zákonné. Hlavní cíl, tedy vybudování průtočné nádrže, nebyl naplněn. Žalovaný na základě doplněného dokazování zohlednil všechny skutečnosti, které vyznívaly ve prospěch i neprospěch žalobkyně.

V. Posouzení věci soudem

33. Krajský soud v Brně přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejícího jejich vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
34. Jádrem sporu je to, zda se žalobkyně dopustila porušení rozpočtové kázně, a pokud ano, zda byl uložený odvod za toto porušení rozpočtové kázně proporcionální (přiměřený), tedy zda zde byl rozumný vztah mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně

předepsaného odvodu (k tomu např. usnesení rozšířeného senátu NSS z 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, č. 3854/2019 Sb. NSS).

V.1 Porušení rozpočtové kázně a naplnění účelu projektu

35. Zároveň je třeba už na počátku upřesnit, že otázku toho, zda se žalobkyně vůbec dopustila porušení rozpočtové kázně, má soud již za zodpovězenou. Ve zrušujícím rozsudku totiž krajský soud konstatoval, že „dominantní“ cíl projektu („vybudování vodní nádrže a udržování stálé hladiny nadržení“) naplněn nebyl, ale mohly být naplněny některé dílčí cíle (bod 52 zrušujícího rozsudku). K hlavnímu cíli projektu se v podobném smyslu krajský soud vyslovil také v bodě 49 zrušujícího rozsudku a v bodě 50 a 51 opět zmínil, že účel projektu mohl být naplněn „z části“. Ohledně „nenaplnění účelu projektu“ (v podobě udržování konstantní hladiny nadržení v nádrži), hovořil krajský soud také v bodě 57 zrušujícího rozsudku, kde rovněž konstatoval, že v tomto směru správní orgány zjišťovaly skutkový stav „odpovědně, v souladu se zásadou materiální pravdy“. V dalším řízení byly správní orgány zavázány toliko k tomu, aby „v dalším řízení doplnily dokazování a vyhodnotily, zda způsob realizace projektu alespoň částečně přispěl k naplnění vytyčených cílů, případně v jaké míře. Tomu pak bude odpovídat výše vyměřeného odvodu“ (bod 52 zrušujícího rozsudku; viz také bod 57). Závazný právní názor krajského soudu byl shrnut v bodě 58 zrušujícího rozsudku, dle kterého „[b]ude na žalovaném, aby v intencích závěrů soudu [...] v dalším řízení doplnil dokazování a posoudil, v jaké míře účel dotace nebyl naplněn, jakou závažnost lze přisoudit předmětnému porušení rozpočtové kázně a své rozhodnutí náležitě odůvodnil“.
36. S ohledem na skutečnosti popsané v předchozím bodě má soud za to, že ze zrušujícího rozsudku jednoznačně plyne závěr, že se žalobkyně dopustila porušení rozpočtové kázně nenaplněním hlavního cíle projektu (srov. opět usnesení rozšířeného senátu NSS z 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, dle kterého „[k]aždé porušení dotačních podmínek, které není v rozhodnutí o poskytnutí dotace vymezeno jako to, jehož nedodržení není neoprávněným použitím podle § 3 písm. e) [§ 14 odst. 3 písm. k)], zakládá porušení rozpočtové kázně [§ 3 písm. e) ve spojení s § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění do 29. 12. 2011]“).
37. K výše uvedenému je třeba dodat, že závazným právním názorem vysloveným v rozsudku krajského soudu není v dalším řízení vázán toliko správní orgán, ale taktéž samotný soud. K této problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud mj. v usnesení rozšířeného senátu z 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, č. 4321/2022 Sb. NSS. V jeho bodech 38 a 39 vyslovil, že „[j]udikatura Nejvyššího správního soudu vychází z principu, že právní názor je v konkrétní věci kasačně závazný nejen pro ten orgán, jehož rozhodnutí bylo zrušeno, ale rovněž pro orgán, který zrušující rozhodnutí vydal. Právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený při zrušení rozhodnutí krajského soudu tak zavazuje nejen krajský soud, ale i Nejvyšší správní soud samotný; o překonání kasačně závazného právního názoru přitom nelze usilovat ani předložením věci rozšířenému senátu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS.). To platí dokonce i tehdy, pokud lze daný názor pokládat za judikurní exces (usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 11. 2019, č. j. 4 As 3/2018 - 50, č. 4015/2020 Sb. NSS, bod 33). [...] Rovněž ve vztahu ke kasační závaznosti právního názoru krajského soudu lze vysledovat obdobné principy. Nerespektování závazného právního názoru krajského soudu má totiž podle ustálené judikatury za následek zrušení nového rozhodnutí správního orgánu bez dalšího (rozsudek ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, č. 73/2004 Sb. NSS; z poslední doby např. rozsudek ze dne 18. 6. 2020, č. j. 2 Afs 282/2018 - 41, bod 31; rozsudek ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 Afs 177/2020 - 48, bod 35). V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí

správního orgánu se u těch otázek, který byly krajským soudem zodpovězeny při zrušení původního rozhodnutí, přezkoumává pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem krajského soudu; ohledně takto vyřešených otázek totiž již „není prostor pro polemiku“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 12. 2020, č. j. 1 As 312/2020 - 39, bod 32; obdobně např. rozsudek ze dne 1. 9. 2010, č. j. 3 As 9/2010 - 73). Ostatně ani Nejvyšší správní soud nemůže přehodnocovat závazný právní názor vyslovený v prvním zrušujícím rozsudku krajského soudu, pokud proti němu správní orgán nepodal kasační stížnost, ač mohl, a proti jeho závěrům brojí až v kasační stížnosti podané proti dalšímu rozsudku krajského soudu (rozsudky ze dne 10. 3. 2016, č. j. 7 Afs 333/2015 - 47; ze dne 25. 8. 2016, č. j. 9 As 201/2015 - 34, body 22–24; z poslední doby např. rozsudek ze dne 18. 6. 2020, č. j. 2 Afs 282/2018 - 41, bod 33). Tím není dotčena možnost žalobce brojit proti závaznému právnímu názoru vyslovenému ve zrušujícím rozsudku krajského soudu při soudním přezkumu nového rozhodnutí správního orgánu. V takových případech není vyloučena možnost v kasačním řízení přezkoumat právní názor krajského soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 - 41, bod 47).“

38. V souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, ve spojení se zrušujícím rozsudkem, proto krajský soud nyní nespatřuje „prostor pro polemiku“ ohledně některých otázek, které žalobkyně nastoluje i v současném řízení. K těm se proto, kromě jejich specifikace, krajský soud proto vyjádří jen stručně.
39. V první řadě jde tedy o to, zda se žalobkyně vůbec dopustila porušení rozpočtové kázně. Jak již bylo řečeno, tuto problematiku má soud zodpovězenou již na základě zrušujícího rozsudku (viz bod 35 výše). K tezi, že účel projektu je na 100 % naplněn již vybudováním tůň a nádrže, aniž by v nádrži byla udržována (relativně) konstantní výše hladiny, se kromě výše uvedeného krajský soud vyslovil v bodě 47 zrušujícího rozsudku: „V první řadě je nutné uvést, že se nelze ztotožnit žalobkyní, že cílem projektu bylo pouze samotné vybudování nádrže s přilehlými tůňemi, nikoliv už udržování stálé hladiny nadržení. Takový výklad by byl absurdní. Účelem projektu, na nějž byla žalobkyni poskytnuta dotace, nebylo realizování projektu samo o sobě (vybudování vodní nádrže s dvěma tůňemi), ale zajištění funkčnosti projektu, tedy naplnění účelu, k němuž byl projekt schválen.“
40. S tím souvisí také určení hlavního účelu celého projektu (srov. také bod 35 výše), o kterém dle žalobkyně nemá mít žalovaný doposud jasno. Tento hlavní účel však již krajský soud ve zrušujícím rozsudku také popsal. V bodech 48 až 50 tak uvedl, že „[z] citovaných podkladů pro poskytnutí dotace podle soudu vyplývá, že cílem projektu bylo jak zlepšit retenční schopnost krajiny, tak rozšířit druhovou biodiverzitu (rozvoj živočišných a rostlinných společenstev mokřadního typu, podpora migrační zóny mezi vodní nádrží a okolními pozemky v důsledku výsadby zeleně aj.). [...] Se žalovaným lze souhlasit potud, že z projektové dokumentace vyplývalo, že je nutné v retenční nádrži udržovat „trvalou přítomnost vodní masy“. Nádrž měla být „provozována tak, že se v ní bude udržovat hladina stálého nadržení, jejíž kolísání bude minimální“ (např. strana 10 dokumentace pro stavební povolení, část F. 1 Technická zpráva, bod 2). Základní části stavby tvořily: vodní nádrž včetně litorálního pásma, vodní tůň, vzdouvací objekt na Dolnodubňanském potoce, výsadba zeleně kolem nádrže (část A. Přívodní zpráva, bod 8). Podmínkami pro vodní nádrž byl mj. objem stálého nadržení: 4,5 m³, nebo kóta hladiny stálého nadržení 250,65 m. n. m. Obdobně v části B. Souhrnná technická zpráva, bod 1. 4, bylo počítáno s tím, že „[v] nádrži bude udržována řízená rybí osádka.“ Totéž plynulo i ze stanoviska Povodí Moravy ze dne 5. 6. 2007, v němž byl vysloven souhlas se záměrem. [...] Projekt tedy vycházel z toho, že bude vybudována nádrž s přilehlými tůňemi, která bude napájena vodou

z Dolnodubňanského potoka a bude v ní udržována stálá hladina vody, v níž bude mj. rybí osádka. Není pochyb, že stálá hladina nadržení v nádrži není udržována a že k naplnění nádrže dochází ojediněle v období vyšších srážek, kdy voda z potoka kromě do mlýnského náhonu vtéká i do nádrže. Podstatné tak je určit, zda stávající skutkový stav může znamenat alespoň částečné naplnění účelu projektu či nikoliv, neboť cílem projektu bylo vedle zlepšení retenční schopnosti krajiny, rovněž rozšířit biodiverzitu.“

41. K tomu nyní soud dodává, že hlavní účel projektu je tak zřejmý a žalovaný o něm relevantně uvážil. Zcela v souladu se závěry soudu je rozbor obsažený v bodě 66 napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný vyslovuje k tomu, že z dokumentace k dotaci plyne, že v nádrži měla být udržována stálá hladina (technická zpráva, kapitola 2, či průvodní zpráva projektové dokumentace, kapitola 8, na které navazují podmínky Rozhodnutí o poskytnutí dotace a Smlouvy, dle nichž měl být účel dotace plněn nejméně po dobu 10 let – viz také bod 72 napadeného rozhodnutí). Nad rámec závěrů konstatovaných ve zrušujícím rozsudku tak nyní soud dodává, že dle jeho názoru představovalo vybudování nádrže, v níž bude udržována trvalá hladina, jádro celého projektu – Revitalizačního opatření. Svou plochou představuje zásadní prvek Revitalizačního opatření, k čemuž se váže kvalitativně i kvantitativně i míra naplnění hlavního účelu projektu. Zde soud poukazuje na žádost o poskytnutí podpory z 22. 12. 2009, dle které měla být voda do nádrže odebírána odběrným objektem v korytě Dolnodubňanského potoka (viz „*stručný obsah projektu*“), přičemž cílem projektu mělo být „*vytvoření vodní nádrže, která bude sloužit především k zadržení vody*“, což mělo přispět k druhové biodiverzitě a vhodných stanovištních podmínek zejména typu mokřadních biotopů. Dle „*popisu a zdůvodnění vlivu na životní prostředí*“ podle žádosti o poskytnutí podpory, měl mít projekt pozitivní dopad na životní prostředí, mělo dojít k zadržení vody v krajině a vytvoření ekologicky stabilního prvku pro rozšíření druhové biodiverzity a vytvoření vhodných podmínek pro rozvoj mokřadních a vodních společenstev. Podobně se vyjadřovala také část J.2 dané žádosti, která hovoří o zadržení vody v krajině, pozitivním ovlivnění vodního režimu v lokalitě, dotvoření ekologicky stabilního prvku s vlastním mikroklimatem a rozšířeným spektrem vodních a mokřadních společenstev. Ostatně i kolaudační souhlas Městského úřadu Moravský Krumlov z 11. 1. 202, č. j. MUMK 724/2012, na který se žalobkyně také odvolává, počítá s průtočnou nádrží (s odběrem vody z Dolnodubňanského potoka a vypouštěním do řeky Rokytne) s hladinou stálého nadržení.
42. Podle soudu nelze u nádrže, u níž dochází jen k občasnému naplnění (či u níž je stále naplnění marginální) hovořit o tom, že by trvale zadržovala vodu v krajině a vytvořila v potřebné míře ekologicky stabilní prvek, který se vyznačuje vlastním mikroklimatem, což vše je potřebné pro deklarované naplnění ekologických funkcí Revitalizačního opatření. Jinak řečeno – pouze malá, a navíc nestabilní plocha dominantního prvku celého projektu, nemůže v potřebné míře naplnit požadavek na rozvoj biodiverzity a vhodné stanovištní podmínky zejména mokřadních biotopů (mimoto zcela chybí zmiňovaná rybí osádka či relevantní litorální pásma). Zejména vybudování a nezpochybněná „funkčnost“ dvou tůní, jejichž povrch a objem je však v porovnání s nádrží okrajový, může dle soudu svědčit skutečně toliko o částečném naplnění účelu Revitalizačního opatření. Skutečnost, že nádrž není stabilně sycena vodou a není v ní udržována stálá hladina, žalobkyně ani nikterak nepopírá, naopak předkládanými důkazy se snaží prokazovat, že v některých případech (zejména období zvýšených srážek) k naplňování nádrže dochází. To však nemůže svědčit o rozebíraném účelu Revitalizačního opatření, ba právě naopak to dokládá, že daný účel není v zásadní míře naplněn. Tím není nijak popřen např. protipovodňový efekt (zejména)

nádrže, resp. částečný retenční efekt (avšak ne konstantní a trvající, jako spíše nárazový), který však žalovaný nijak nepopírá a bere jej při svých úvahách v potaz (např. body 78, 79 a 83 napadeného rozhodnutí). Na věci pak nic nemění ani to, pokud se, jak žalobkyně také uvádí, ve vodní nádrži „celoročně nachází určitá hladina vody, jejíž výše závisí na povětrnostních podmínkách“. Takové „zlomkové“ naplnění nádrže, navíc nezajišťované trvalým přítokem, jak bylo deklarováno mj. v žádosti o poskytnutí podpory, nepředstavuje uskutečnění shora rozebíraného účelu nádrže, resp. Revitalizačního opatření jako celku.

43. Soud dodává, že to, že účelem Revitalizačního opatření nebylo toliko vybudování nádrže, bylo možné vysledovat i z některých vyjádření žalobkyně. Ta tuto skutečnost začala tvrdit až v průběhu daňového řízení. V protokolech správce daně z 9. 9. 2014 a 10. 2. 2015 je zachyceno vyjádření žalobkyně, že by byl účel dotace splněn, pokud by do nádrže přitékala voda z Dolnodubňanského potoka. Opačný názor začala zastávat až po převzetí zastoupení advokátem ve vyjádření z 25. 5. 2015.
44. Žalobkyně také setrvale uvádí, že případné nenaplnění účelu Revitalizačního opatření je třeba přičíst na vrub nezákonným aktivitám třetích osob, popř. veřejné moci, která závadný stav vyvolala, udržuje jej a není schopna jej odstranit.
45. Zde je třeba říci, že i na tuto otázku podal krajský soud odpověď ve zrušujícím rozsudku. Bylo tomu tak zejména v bodě 53, v němž uvedl, že „[n]ámitce, že skutkový stav byl zapříčiněn státní mocí, resp. vznikl v důsledku jednání třetích osob, soud nepřisvědčil. Je primárně na žadateli o dotaci, aby zajistil funkčnost projektu. Hodlala-li žalobkyně vybudovat revitalizační nádrž s přilehlými tůňemi, bylo s tím neoddelitelně spojeno zajištění zásobování nádrže vodou. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že je to primárně žalobkyně jako příjemce dotace, kdo nese riziko za dodržení všech podmínek poskytnuté dotace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 AfS 15/2012-38, publikovaný pod č. 2713/2012 Sb. NSS).“
46. V bodech 54 až 56 zrušujícího rozsudku, na které krajský soud v podrobnostech odkazuje i nyní, bylo konstatováno, že o problémech s odběrem vody z Dolnodubňanského potoka, v souvislosti s vodními díly, které se v místě nachází, věděla žalobkyně již před realizací projektu. Pouhý tvrzený ústní souhlas bývalého starosty městyse Vémyslice, potažmo bývalé vlastnice mlýna, do jehož náhonu je nyní trubním spojením voda z potoka odváděna, že trubní spojení bude zaslepeno, není dostatečným splněním prevenční povinnosti. Přitom právě zásobování vodou z Dolnodubňanského potoka bylo pro naplnění účelu Revitalizačního opatření zcela klíčové (viz výše). Je pak sice pravdou, že správní řízení, týkající se odstranění trubního propojení probíhala delší dobu a nedospěla ve svém důsledku skutečně k odstranění tohoto vodního díla, to však neznamená, že by žalobkyni neměl být vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně. Nelegálnosti uvedeného vodního díla sice leccos nasvědčovalo, na druhou stranu ani před realizací Revitalizačního opatření, ani ke dni 30. 6. 2012 (závěrečné vyhodnocení projektu), ani nikdy později voda z potoka do nádrže trvale nepřitékala. Zároveň je třeba vzít v potaz, že za dané situace zůstává názor žalobkyně o nelegálnosti předmětného trubního propojení „jen“ v rovině jejího tvrzení (popř. názoru některých jiných subjektů), neboť subjekty, jimž je či bylo vlastnictví tohoto vodního díla připisováno, se takovým závěrům aktivně brání – i jejich názor, že dané vodní dílo je legální, je tak třeba do pravomocného rozhodnutí věci považovat za legitimní, stejně jako opačný názor žalobkyně.
47. K výše uvedenému soud doplňuje, že si je vědom toho, že o odstranění trubního propojení již rozhodl Městský úřad Moravský Krumlov dne 1. 6. 2018, č. j. MUMK 10633/2018,

kteréžto rozhodnutí nabylo právní moci poté, co odvolání proti němu zamítl Krajský úřad Jihomoravského kraje rozhodnutím z 22. 10. 2018, sp. zn. S-JMK 1072010/2018 OŽP-Hod, č. j. JMK 147946/2018. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného však byla podána správní žaloba, které Krajský soud v Brně přiznal usnesením z 10. 1. 2019, č. j. 30 A 185/2018-49, odkladný účinek, takže právní účinky tohoto rozhodnutí byly pozastaveny. Následně krajský soud rozsudkem z 30. 9. 2020, č. j. 30 A 185/2018-106, zmíněné rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (žalobkyně byla v daném řízení před krajským soudem osobou zúčastněnou na řízení, proti tomuto rozsudku nebyla podána kasační stížnost).

48. I když se tedy jedná z hlediska naplnění účelu Revitalizačního opatření o maximálně okrajovou skutečnost, která nemá vliv na závěr o porušení rozpočtové kázně, přece jen to dokresluje, že náhled žalobkyně nebyl dosud autoritativně potvrzen a představuje toliko jeden z možných pohledů na věc. K tomu pak nyní soud dodává, že judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z toho, že je povinností příjemce dotace, aby dbal dodržení podmínek, za kterých dotaci získal, neboť *„[d]otace je formou určitého dobrodiní ze strany státu, a právě proto je její poskytnutí vázáno na dodržování přísných podmínek. I v případě dotace poskytované podle zákona o SZIF proto příjemce odpovídá za dodržení podmínek, které se na poskytnutí dotace vztahují a které se zavázal dodržovat i po dokončení projektu. To platí i pro skutečnosti nezávislé na jeho vůli“*, popř. o kterých ani nevěděl (rozsudek NSS z 3. 5. 2018, č. j. 10 Afs 158/2017-63, bod 21; obdobně rozsudky NSS ze 17. 7. 2014, č. j. 10 As 10/2014-43, bod 21, z 31. 1. 2019, č. j. 10 Afs 354/2017-40, bod 12, či z 8. 11. 2017, č. j. 10 Afs 86/2017-42, bod 11). Na tom nic nemění ani to, že žalobkyni svědčilo povolení k nakládání s povrchovými vodami – k jejich odběru z Dolnodubňanského potoka (rozhodnutí Městského úřadu Moravský Krumlov z 29. 5. 2009, č. j. MUMK 12069/2009). Žalobkyně sice totiž může zcela po právu s danými povrchovými vodami nakládat, to však nemá vliv na to, že tak reálně nečiní, resp. že v souladu s dotačními podmínkami nevytvořila podmínky pro takové využití daného rozhodnutí, aby skutečně docházelo ke stabilnímu sycení nádrže.
49. K tomuto okruhu žalobních námitek tak soud shrnuje, že nejsou důvodné, soud se s nimi vypořádal již ve zrušujícím rozsudku a žalovaný zároveň z tohoto závazného právního názoru vycházel. Krajský soud také konstatuje, ovšem s níže uvedenou výhradou (část V.2 rozsudku), že správní uvážení žalovaného, týkající se samotné výše odvodu za porušení rozpočtové kázně, pakliže není zasaženo nedostatkem popsáním dále, je přezkoumatelně odůvodněno, nepředstavuje vybočení z mezí správního uvážení, ani jeho zneužití.
50. V obecné rovině lze o správním uvážení *„hovořit všude tam, kde zákon poskytuje správnímu orgánu ve stanovených hranicích určitý volný prostor k rozhodnutí. Tento prostor, v němž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek a zákonodárce dává správnímu orgánu možnost zvolit po zvážení daných okolností jedno z více řešení předvídaných právní normou, bývá typicky vymezen formulací ‚správní orgán může‘, ‚lze‘ apod.“* (usnesení rozšířeného senátu NSS z 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, 3073/2014 Sb. NSS, bod 14).
51. Soudní přezkum správního uvážení se však odehrává pouze v omezeném rozsahu: *„V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní*

rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (rozsudek NSS z 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004-43).

52. V tomto smyslu „[o]důvodnění rozhodnutí musí zahrnovat takové skutečnosti a úvahy, aby umožňovalo soudní přezkum ve výše naznačeném rozsahu. To tedy znamená, že správní orgán musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, jaké všechny skutečnosti vzal při výkonu správního uvážení v potaz a na základě jakých podkladů rozhodnutí tyto skutečnosti zjistil (a jak hodnotil shromážděné podklady, zejména jak se vypořádal s rozpory mezi nimi), a dále musí v odůvodnění promítnout úvahy, jimiž se řídil při hodnocení těchto skutečností. Tyto úvahy nesmí být v rozporu s pravidly logiky a musí ústít v přesvědčivý závěr. Pokud způsob užití správního uvážení není v odůvodnění rozhodnutí řádně popsán a vyhodnocen, je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů“ (Kocourek, T. In: Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019, s. 619).
53. Jak již bylo zmíněno, soud je toho názoru, že se posuzované správní uvážení ve svých většinových aspektech, i z hlediska jeho podkladů, popsaným judikатурním a komentářovým závěrům nezpronevěřilo.
54. Svůj základní účel Revitalizační opatření nenaplnilo (podrobně viz výše), což bylo východisko, od kterého se odvíjely další úvahy žalovaného, které se v souladu se závazným názorem krajského soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku, zaměřovaly již jen na to, zda účel Revitalizačního opatření byl naplněn alespoň zčásti. Dle soudu tedy již, vzhledem k okolnostem věci, připadal v úvahu prakticky jen odvod za porušení rozpočtové kázně v nadpoloviční výši. K tomu soud uvádí, že tuto základní úvahu provedl žalovaný např. v bodě 77 napadeného rozhodnutí, v němž dospěl k závěru, že v důsledku nenaplnění nádrže v potřebné a trvalé výši neplní celá soustava svůj cíl: voda není permanentně zadržována, neexistuje stálé litorální pásmo a rozšíření druhové biodiverzity je dáno jen v malém rozsahu.
55. V bodě 82 napadeného rozhodnutí se žalovaný vyjádřil k provedeným důkazům, jakož i k tomu, jaké důkazy neprovede, neboť je považuje za nadbytečné. Vyjma dále rozebírané otázky svědeckých výpovědí se s ním soud ztotožňuje. O nenaplnění hlavního účelu Revitalizačního opatření svědčilo mj. jak místní šetření z roku 2014, tak z roku 2019, a „paradoxně“ i důkazy předkládané žalobkyní, které vypovídají toliko o částečném a dočasném naplňování nádrže. Proto byla z tohoto pohledu např. další místní šetření nadbytečná. Žalovaný přitom vzal v potaz plochu vybudovaných tůň a porovnal je s plochou nádrže; přestože plocha tůň tvoří jen zlomek plochy nádrže, přisoudil již v Seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzvě k vyjádření se v rámci odvolacího řízení z 20. 4. 2020, č. j. 5168/20/5000-10610-700938, jejich vybudování a funkčnosti, ve spojení s omezeným naplněním účelu nádrže, váhu ve výši naplnění 20 % účelu celého projektu (tůně měly mít rozměry 26 × 10 a 44 × 15 m, hlavní nádrž délku 240 m a plochu při hladině stálého nadržení 0,56 ha; dle technické zprávy byly tůně navrženy dokonce v rozměru 29,4 × 9,1 a 12 × 3,5 m). V napadeném rozhodnutí pak žalovaný naplnění dílčích cílů projektu zvýšil o 5 %, neboť vzal v potaz skutečnosti tvrzené žalobkyní, tedy pravidelnou údržbu Revitalizačního opatření (kosení trávy a odstraňování náletových dřevin – k povinnosti kosení a hrabání příloha F1 Technická zpráva, bod 2.6 projektové dokumentace). Jak již bylo naznačeno, v rámci úvah o naplnění dílčích cílů projektu zohlednil žalovaný občasné naplňování nádrže v důsledku zvýšených srážek, a tedy částečné zlepšení retenční schopnosti krajiny, jakož i marginální naplnění nádrže v době místního šetření dne 19. 12. 2019 (bod 78

napadeného rozhodnutí), přínos tůní pro retenční schopnosti krajiny a rozšíření biodiverzity (bod 79 napadeného rozhodnutí), jakož i přínos pro biodiverzitu v přechodných obdobích (bod 80 napadeného rozhodnutí s odkazem na prohlášení osob, která žalobkyně předkládala). V tomto smyslu je třeba pojímat i čestná prohlášení předkládaná v rámci správního řízení, podpořená výpověďmi svědků učiněných před soudem, že se vybudováním nádrže zlepšila okolní krajina a přírodní prostředí, a to i pro výskyt různých druhů živočichů. Toto zlepšení podmínek nepopíral ani žalovaný, ale jak již bylo řečeno, tento přínos je z povahu věci toliko parciální a je zohledněn v rámci výše odvodu za porušení rozpočtové kázně. K tomu se vyjádřil žalovaný vyjádřil v bodě 80 napadeného rozhodnutí, kde v tomto směru zohlednil čestná prohlášení Ing. R. a pan R.; v tomto aspektu byly jejich výpovědi nadbytečné, stejně pro fotografie, které žalobkyně předložila, pokud mají svědčit o biodiverzitě v místě.

56. Takový postup považuje soud za akceptovatelný. Částečné zvýšení retenční schopnosti krajiny se z logiky věci odvíjelo od toliko okrajového vybudování a udržování stálých vodních ploch; rozšíření biodiverzity lze rovněž odvozovat od toho, nakolik byly v požadovaném rozsahu udržovány vodní plochy. Relativně malé tůně a v podstatě nenaplněná nádrž, jakožto klíčový prvek celé soustavy, mohly vést jen k poměrně malým možnostem pro rozšíření druhové biodiverzity, zejména některých druhů vodních a mokřadních společenstev (viz bod 79 napadeného rozhodnutí či úvaha soudu v bodě 42 tohoto rozsudku). K těmto vývodům, které plynou z podstaty věci, nebylo třeba zvláštních odborných znalostí a zjištění, jak se toho dovolávala žalobkyně. Pokud navrhovala provedení důkazu znaleckým posudkem, domnívá se soud ve shodě s žalovaným, že takový důkaz byl s ohledem na shora uvedené nadbytečný, resp. nic nebránilo žalobkyni, aby jej sama předložila.
57. V popsáném rozsahu bylo správní uvážení podloženo a odůvodněno přiblíženým způsobem; proto je nelze z větší části považovat za nepřezkoumatelné či vadné v té míře, že by to v tomto směru odůvodnilo v jeho „korekci“ soudem (srov. k omezenému rozsahu soudního přezkumu správního uvážení v bodě 51 tohoto rozsudku). Nešlo o excesivní způsob uplatnění správního uvážení a ani za přiblížené situace nebylo třeba vyžadovat matematicky zcela exaktní vyčíslování výše naplnění účelu Revitalizačního opatření, jak se toho v podstatě domáhá žalobkyně („pokus“ o takovou kvantifikaci provedl správce daně z doplnění stanoviska k odvolání z 3. 2. 2020, č. j. 408963/20/3000-31473-707719, s nímž se žalobkyně na základě nahlížení do spisu prokazatelně seznámila prostřednictvím svého právního zástupce).

V.2 Dílčí cíl projektu – doprovodná výsadba

58. I přes výše uvedené však soud uvádí, že řízení před žalovaným, resp. před správcem daně, bylo po vydání zrušujícího rozsudku zatíženo některými vadami, které měly vliv či jej mohly mít na řádné zjištění skutkového stavu a v tomto směru i na tento aspekt navazující správní uvážení. Tyto vady dle soudu spočívaly jednak v nepřizvání žalobkyně k místnímu šetření dle 19. 12. 2019 a také v nevyslechnutí některých navržených svědků, resp. v nedostatečném odůvodnění toho, proč k jejich výslechu nedojde.
59. Soud tak konstatuje, že žalobkyně nebyla přizvána k místnímu šetření dne 19. 12. 2019 (samotnou skutečnost, že šetření proběhlo v zimním období a bylo „pouze“ jedno, jak namítá žalobkyně, soud za problematickou nepovažuje, a to již proto, že svými zjištěními

„potvrzovalo“ zjištění z místního šetření z roku 2014, jakož se i doplňovalo s dalšími důkazy a podklady).

60. K přítomnosti daňového subjektu u místního šetření se judikatura Nejvyššího správního soudu vyslovila opakovaně. Například v bodě 24 rozsudku z 13. 8. 2019, č. j. 7 Afs 368/2018-36, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[o]právnění správce daně provést místní šetření bez součinnosti s daňovým subjektem je výslovným odklonem od základních zásad daňového řízení, a to především zásady spolupráce (§ 6 odst. 2 daňového řádu) a zásady vstřícnosti (§ 6 odst. 4 daňového řádu). Jedná se o výjimku, kterou správce daně nemůže využívat excesivně bez ohledu na práva daňového subjektu. Neúčast daňového subjektu má především za následek, že je nutné zkoumat, zda správce daně během místního šetření nezjistil skutečnosti z důkazních prostředků, jejichž provedení se daňový subjekt musí osobně zúčastnit a musí o nich být ze zákona vyrozuměn (např. již zmiňovaný výslech svědka). Zároveň je ale vždy nutné rozlišovat okolnosti konání místního šetření. U místního šetření konaného v rámci probíhajícího daňového řízení je v obecné rovině vhodné, aby se daňový subjekt o konání místního šetření dozvěděl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2009, č. j. 1 Afs 29/2009 - 91). U místního šetření konaného mimo daňové řízení je nepřítomnost daňového subjektu obecně akceptovanější (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Afs 100/2017 - 91)“.
61. V daném případě nevidí soud racionální důvod pro využití výjimečného postupu, v jehož rámci nemusela být žalobkyně místnímu šetření přítomna. Její přítomnost by mohla vést ke kvalifikovanějším a nyní méně sporným zjištěním (např. otázka výsadby). Jako na poněkud nedůvěryhodnou pohlíží soud na argumentaci žalovaného, že nepřizváním k místnímu šetření měly být šetřeny prostředky žalobkyně a měla tak být méně zatěžována. Je tomu tak jak v kontextu výše stanoveného odvodu, tak z toho hlediska, že alternativní způsoby dokazování, kterými by žalobkyně oponovala zjištěním učiněným při místním šetření, by mohly být více zatěžující než sama účast při místním šetření (např. zajišťování vlastní fotodokumentace na místě, svědků apod.).
62. I z citované judikatury však vyplývá, že záleží na konkrétních okolnostech dané procesní vady, které je třeba vyhodnotit. V této souvislosti se krajský soud domnívá, že v tomto případě – s přihlédnutím k individuálním okolnostem – šlo o vadu řízení, která ale neměla nutně vliv na zákonnost rozhodnutí. Je tomu tak proto, že místní šetření ze dne 19. 12. 2019 v zásadě potvrzovalo zjištění místního šetření z roku 2014, že hlavní účel Revitalizačního opatření není naplněn (jak soud uváděl již výše, paradoxně k tomu přispívají i žalobkyní předložené důkazy a tvrzení svědčící o tom, že nádrž není trvale sycena vodou z Dolnodubňaského potoka a není v ní udržována trvalá hladina). Žalobkyni přitom zůstala zachována možnost se k výsledkům místního šetření vyjádřit a rozporovat jej. Při tomto místním šetření také neproběhl žádný úkon, kterého by se musela žalobkyně osobně účastnit (viz judikaturou zmiňovaný příklad výslechu svědka).
63. Vliv na zákonnost rozhodnutí však mělo neprovedení svědeckých výpovědí svědků Ž., R. a R., přičemž v žalobě žalobkyně uvádí, že žalovaný bezdůvodně odmítl provést některé navržené důkazy. V případě navrženého výsledku Ing. Ž. se zjevně jednalo o tzv. opomenutý důkaz, neboť na návrh jeho výslechu, který žalobkyně uvedla na s. 14 doplnění odvolání z 5. 5. 2020 (dále jen „Doplnění“), žalovaný nijak nereagoval. Žalobkyně přitom tento důkazní návrh vznesla v části E. zmíněného podání, která byla označena jako „Shrnutí“, také v kontextu tvrzení, že provedla výsadbu zeleně dle projektové dokumentace, resp. dle dotačních podmínek (s. 13 Doplnění).

64. Podobné se týká i navržených výsledků pana R. a pana R. Tyto svědky vzal žalovaný v potaz v bodě 80 svého rozhodnutí alespoň v kontextu jejich čestných prohlášení. V tomto směru správně zohlednil, že z těchto čestných prohlášení vyplývá pozitivní vliv Revitalizačního opatření na biodiverzitu (viz bod 55 tohoto rozsudku), avšak k samotným svědeckým výpovědím se nevyjádřil. Přitom nad rámec již uvedeného lze zmínit, že čestné prohlášení pana R. zmiňuje i otázku doprovodné výsadby.
65. Krajský soud přitom konstatuje, že ze svědeckých výpovědí svědků vyslechnutých při ústním jednání, dospěl k závěru, že výsadbu žalobkyně provedla a s velkou pravděpodobností v rozhodném období udržovala (prováděla pěstební péči). Dle přílohy F1 Technická zpráva bodu 2.6 projektové dokumentace totiž bylo u 50 vysazených stromů a 100 keřů „[p]o výsadbě [...] třeba zajistit pěstební péči na dobu 5 let. V rámci pěstební péče se počítá s dosazováním uhynulých jedinců“. Svědci se vyjádřili k tomu, že sazenice stromů byly připevněny ke kůlům (k tomuto požadavku příloha F1 Technická zpráva bodu 2.6 projektové dokumentace), žalobkyně nahrazovala poškozené (či následně z různých důvodů chybějící jedince) a prováděla v jejich okolí údržbu. Soud vzal v potaz např. osobní vztah mezi žalobkyní a svědkem Ing. R., či zájem Ing. Ž. na potvrzení toho, že opatření provedl v souladu s projektovou dokumentací (u pana R. však žádná taková motivace není identifikovatelná), avšak i přes tuto skutečnost nelze pustit ze zřetele, že minimálně o samotné výsadbě svědčí kolaudační souhlas Městského úřadu Moravský Krumlov z 11. 1. 2012, č. j. MUMK 724/2012 (v němž byl kolaudován i objekt „SO 07 – výsadba zeleně kolem nádrže“) či zápis o převzetí stavby z 25. 11. 2011 pořízený společností Natrix. Naproti tomu žalovaný přeceňoval, či nesprávně vyhodnotil význam důkazu v podobě faktury č. 109114892 z 27. 10. 2011 za nákup 40 ks dřevin. Dle žalovaného nákup 40 ks dřevin neodpovídal rozsahu uvedenému v projektové dokumentaci a nebylo tedy možné uzavřít, že by výsadba doprovodné zeleně byla provedena v souladu s podmínkami projektu, tedy v rozsahu dle projektové dokumentace (bod 73 napadeného rozhodnutí). K tomu soud doplňuje, že tento důkaz nemohl ani ve vazbě na další žalovaným uváděné skutečnosti vyvrátit závěr, že výsadba byla řádně provedena. V případě výpovědí svědků je pak pochopitelné, že ti nebudou moci potvrdit výsadbu a udržování každého konkrétního stromu a keře, nicméně o naplnění dotačních podmínek v tomto ohledu jejich výpovědi svědčí.
66. Soud si je vědom také toho, že žalovaný v bodě 73 svého rozhodnutí, ve vazbě na místní šetření z 19. 12. 2019 uváděl, že výsadba v místě nebyla v dostatečném rozsahu nalezena (u jižní části nádrže toliko dva stromky uvázané ke kůlům), avšak je třeba poukázat na to, že rok 2019 již nespadá do období, v němž měla žalobkyně zajišťovat pěstební péči a opěrné kůly již mohly být shnilé (viz výpověď Ing. Ž.). I přes skutečnosti, že dle oddílu III bodu 5 písm. d) Smlouvy měl být účel, pro který byla poskytována dotace, řádně plněn po dobu 10 let od ukončení realizace akce, vztahovala se k výsadbě zvláštní podmínka dle přílohy F1 Technická zpráva bodu 2.6 projektové dokumentace. Podle ní bylo po výsadbě zajistit pěstební péči po dobu 5 let, přičemž v rámci této pěstební péče se počítalo „s dosazováním uhynulých jedinců“ a ke keřům se měly dát signální kolíky právě pro účely pěstební péče. K tomu přistupuje shora rozebíraná vada spočívající v nepřizvání žalobkyně k místnímu šetření, přičemž její účast u tohoto místního šetření mohla přispět k jistějšímu zjištění skutkového stavu, a to i ve vztahu k výsadbě (bod 61 tohoto rozsudku).
67. K místnímu šetření z roku 2014 soud dodává, že jeho závěry nelze k otázce výsadby považovat za průkazné, neboť na tuto parciální problematiku ani nebylo nějak cíleně

zaměřeno; věnovalo se zejména „funkčnosti“ nádrže. Rovněž krajský soud se s ohledem na své rozhodovací důvodu tímto problémem ve zrušujícím rozsudku nezabýval.

68. V tomto směru tedy považuje soud skutková zjištění žalovaného za nedostatečná, resp. nesprávná. Nesprávné či nedostatečně podložené je tak i jeho konstatování o nesplnění podmínky v podobě výsadby a údržby zeleně. V tomto rozsahu je pak nesprávné i jeho správní uvážení ohledně výše odvodu, pakliže nevzalo v potaz, že daný dílčí cíl projektu byl dle všeho naplněn. V dalším řízení tak bude na žalovaném, aby význam tohoto dílčího cíle náležitě zhodnotil a jeho váhu promítl do výše uloženého odvodu. Pokud by žalovaný přesto trval na svém závěru, že daného dílčího cíle nebylo dosaženo, musel by relevantně zpochybnit dosavadní zjištění. Zejména by musel případnými novými důkazy přesvědčivě zpochybnit, že výsadba nebyla včas (obecně dle dotačních podmínek) provedena a v rozhodném období nebyla zajišťována pěstební péče, přičemž by musel zohlednit to, jaký význam má eventuální nezjištění výsadby po uplynutí období 5 let, předvídaného pro pěstební péči, z hlediska dosažení a plnění účelu dotace po dobu 10 let od ukončení realizace akce (srov. bod 66 tohoto rozsudku).

V.3 Tvrzeň likvidační výše odvodu a další otázky

69. Soud doplňuje, že žalobkyně namítala také likvidační povahu odvodu uloženého žalovaným. V daném bodě se však soud ztotožňuje s náhledem žalovaného, který odkázal na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Krajský soud tak uvádí, že dle bodu 27 rozsudku Nejvyššího správního soudu z 30. 7. 2018, č. j. 2 Afs 364/2017-39 „[k] posouzení majetkového dopadu odvodu slouží právní nástroje jako posečkáni dle daňového řádu nebo institut prominutí dle zákona o rozpočtových pravidlech. Je tedy zřejmé, že tento odvod může mít likvidační dopad na žalobce, avšak vzhledem k povaze odvodu není možné likvidační dopad zohlednit již při jeho ukládání, nýbrž až v rámci dodatečných řízení o posečkáni nebo prominutí“.
70. V nynějším řízení tedy není na zohlednění „sociálního“ rozměru případu prostor. V „dodatečných řízeních“ pak tento může být vzat v potaz, přičemž dle názoru soudu nic nebrání ani tomu, aby příslušný orgán vzal zřetel na to, z jakého důvodu nebyl účel dotace na 100 % naplněn (např. eventuální protiprávní zavinění třetí osobou). Dle soudu nelze obecně vyloučit ani případný regresní nárok vůči tomu, kdo svým protiprávním jednáním způsobil, že nádrž nebyla sycena vodou z Dolnodubňanského potoka. Tyto otázky však již přesahují předmět nynějšního řízení, proto je soud uvádí toliko nad rámec věci.
71. Pro úplnost soud doplňuje, že žalobkyně v petitu žaloby navrhovala kromě zrušení rozhodnutí žalovaného také zrušení platebních výměrů (viz bod 2 tohoto rozsudku), tedy rozhodnutí správce daně. Ani k takovému postupu nevidí soud důvodu. Zde soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 2. 3. 2017, č. j. 1 Afs 322/2016-49. Dle jeho bodu 21 „[r]ozhoduje-li tedy krajský soud o žalobě proti rozhodnutí vydanému podle daňového řádu, nelze s odvolacím rozhodnutím současně zrušit i rozhodnutí správního orgánu I. stupně (platební výměr) tam, kde má řízení pokračovat. V takovém případě je na místě zrušit pouze rozhodnutí žalovaného, jehož zaváže právním názorem. Řízení se tak vrací do odvolacího stadia.“ Zrušit platební výměr by přicházelo v úvahu jen tam, kde by ani neměl být vydán nebo předchozí řízení trpělo takovými vadami, že v něm nelze pokračovat (viz usnesení rozšířeného senátu NSS z 24. 11. 2009, č. j. 1 Aps 2/2008-76, č. 1997/2010 Sb. NSS). O takový případ se však nyní zjevně nejedná.

VI. Závěr a náklady řízení

72. S ohledem na výše uvedené krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil z důvodu nezákonnosti dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a bude tedy na něm, aby zajistil nápravu shora vytčených vad.
73. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
74. Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobkynina zástupce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o pět úkonů právní služby [převzetí a příprava zastoupení, žaloba, další písemné podání ve věci a účast na jednání před soudem v délce přesahující dvě hodiny (jde tedy o dva úkony)] a pět režijních paušálů, a to ve výši $5 \times 3\,100$ Kč a 5×300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 4 advokátního tarifu], tedy celkem 17 000 Kč. Protože je zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 3 570 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobkyni dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč. Soud žalobkyni naopak nepřiznal náhradu nákladů řízení za úkon spočívající v doplnění podkladů k návrhu na přiznání odkladného účinku, neboť tento úkon (resp. samo doložení splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě) mohl být učiněn již společně s podáním žaloby.
75. Celkem tedy byla žalobkyni vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 24 570 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. května 2023

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu